

Arrest

nr. 292 169 van 19 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3 / 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 april 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2011 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een eerste asielaanvraag in.

Op 16 maart 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 12 juni 2012 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 14 november 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 121 043 van 20 maart 2014.

Op 7 april 2014 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 8 juli 2014 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 30 november 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 5 februari 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 211 820 van 30 oktober 2018.

Op 22 januari 2019 sluit de verzoeker een wettelijke samenwoning af met een Belgische vrouw, E. D.

Op 30 januari 2019 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische partner E. D.

Op 8 augustus 2019 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 17 april 2020 beëindigen de verzoeker en E. D. hun wettelijke samenwoning.

Op 19 augustus 2022 wordt beslist een socio-economisch onderzoek op te starten, waarbij de verzoeker wordt verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of hij eventueel het verblijfsrecht verder kan uitoefenen. Deze uitnodiging werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 september 2022.

Op 17 februari 2023, met kennisgeving op 8 maart 2023, stelt de gemachtigde een einde aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (...) 1985

Geboorteplaats: P. (...) (...)

Verblijvende te: (...)straat, (...) 1853 GRIMBERGEN

ALIAS: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een Unieburger naar aanleiding van zijn aanvraag van 30.01.2019 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 08.08.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van zijn toenmalige geregistreerde partner, de Belgische D. E. V. (...), met wie hij zich vestigde.

De verklaring van wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon werd op 17.04.2020 in onderlinge overeenstemming beëindigd.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 19.08.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 07.09.2022. Betrokkene heeft de volgende stukken voorgelegd:

- Verklaring betrokkene
- Offerte voor boeking huwelijksplechtigheid in Santorini
- Bewijzen tewerkstelling PROXIMUS

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 19.09.2022 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1° lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning werd neergelegd en geregistreerd op 22.01.2019 te Elsene. Betrokkene diende op basis daarvan zijn verblijfsaanvraag in. Ze werd op 17.04.2020 in onderlinge overeenstemming beëindigd. Betrokkene en de referentiepersoon zijn aldus geenszins drie jaar verbonden geweest door een geregistreerd partnerschap.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1° lid, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 30.01.2019 (datum aanvraag gezinshereniging) onafgebroken legaal in België, nu dus iets meer dan vier jaar, wat nog een relatief korte periode is. Voor zover hij zou stellen reeds daarvoor in België te hebben verbleven, dient inderdaad te worden vastgesteld dat betrokkene tussen 08.07.2014 en 30.11.2017 verblijfsrecht onder de subsidiaire bescherming genoot, echter werd deze status door het CGVS op 30.11.2017 opgeheven omdat uit onderzoek was gebleken dat betrokkene tussen 12.11.2014 en 17.10.2015 naar Afghanistan was teruggereisd. Op 05.02.2018 werd dan middels een bijlage 13octies het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd en werd hem het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze beslissing werd bij arrest 211 820 van 30.10.2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Betrokkene heeft echter nagelaten deze beslissing uit te voeren en bestendigde zijn illegaal verblijf op het grondgebied van het Rijk. Uit dit illegaal verblijf kan hij echter geen rechten putten.

Betrokkene voert geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij nog banden heeft met zijn herkomstland waardoor kan aangenomen worden dat deze evenmin een beletsel kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans als manager tewerkgesteld voor PROXIMUS, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van

herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Gelet betrokkene inmiddels een aantal jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Wat zijn gezinssituatie betreft, dient nogmaals te worden herhaald dat de verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw D. in onderlinge overeenstemming werd beëindigd. Betrokkene verklaart daarover dat omdat zijn vriendin het moeilijk had om een baan te vinden in Vlaams-Brabant, zij besloot om enkele maanden in West-Vlaanderen te gaan werken. Voor haar werk was vereist dat ze haar adres in de buurt van haar arbeidsplaats diende te hebben. Tegenover de politie verklaarden betrokkenen echter dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd omdat ze relationele problemen hadden, iets waar betrokkene in zijn verklaring met geen woord over heeft gerept. Bovendien is het merkwaardig dat betrokkenen, nu zij op de hoogte zijn van de mogelijke negatieve gevolgen van het beëindigen van de wettelijke samenwoning, geen stappen hebben ondernomen om die wettelijke samenwoning opnieuw te laten registreren of een aangifte te doen van hun beweerde aanstaande huwelijk. Er wordt slechts een reservatie voor een huwelijksplechtigheid in Santorini voorgelegd, waarvoor op 25.07.2022 een voorschot zou zijn betaald, maar zulks volstaat, bij gebrek aan andere stukken die op het bestaan van de relatie zouden wijzen, niet om aan te tonen dat er tussen betrokkene en de referentiepersoon nog een relatie zou zijn. Er wordt niets voorgelegd over de beweerde relatieproblemen en de daarop volgende verzoening. Noch ligt er enig stuk voor waaruit moet blijken dat betrokkene er weer een leven als koppel op nahouden sedert mevrouw terug naar Grimbergen keerde. Uit opzoeken in de gegevensbanken van de sociale zekerheid blijkt dat mevrouw D. tussen 18.06.2020 en 12.08.2021 voor een uitzendkantoor in Roeselare als studente tewerkgesteld was. Aannemende dat mevrouw tot dan in West-Vlaanderen verbleef, dan moeten betrokkene voor de periode na 12.08.2021 meer en meer overtuigende stukken kunnen overmaken van hun vermeende relatie dan een enkele reservatie voor een huwelijksplechtigheid. Het feit dat zij nog steeds op hetzelfde adres gedomicilieerd staan doet aan die vaststelling geen afbreuk, nu duidelijk uit het dossier blijkt dat mevrouw D. een tijdje in het West-Vlaamse vertoefde, zonder daarbij haar adres te wijzigen. Ook uit het meest recent politieverlag blijken onvoldoende elementen die zouden wijzen op een relatie. Betrokkenen konden pas na vier keer worden aangetroffen (op 08.02.2023), de eerste drie keren werden geen van beiden aangetroffen op hun verblijfsadres (op 29.12.2022, 31.01.2023 en 07.02.2023). Er zouden volgens de politie persoonlijke voorwerpen van beide betrokkenen aanwezig zijn, maar daaruit volgt nog niet automatisch dat zij ook een relatie hebben, doch slechts dat zij dezelfde woning delen.

Betrokkenen maken onvoldoende aannemelijk dat er nog sprake is van een relatie tussen hen. Verder is er geen sprake van kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft tijdig een syntheseseminarie neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op grond van deze syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker zet in de syntheseseminarie het volgende uiteen:

"Het eerste en enige middel is genomen uit de schending van:

- Artikel 42quater, §1, derde lid en artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivatie van de bestuurshandelingen;*

- Artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- De zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980, dat als volgt leest:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelfgeen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 10 of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

Artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 stelt hierbij de volgende voorwaarde:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. " (eigen aanduidingen)

De wet verduidelijkt echter niet in welke mate deze criteria een beëindiging van het recht op verblijf verhinderen. De verwerende partij geniet derhalve een "ruime appreciatiebevoegdheid"². Deze appreciatiemarge is echter niet ongebreideld.

Allereerst moet de verwerende partij de toetsing aan de criteria uit artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 uitvoeren in overeenstemming met het Unierecht. Zoals blijkt uit zijn bewoording, handelt artikel 42quater immers over het einde van het verblijfsrecht van familieleden van een Unieburger. Bijgevolg vormt artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 de omzetting van het haast identieke artikel 28, lid 1 van richtlijn 2004/38/EG:

"Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging."

Over deze bepaling heeft het Hof van Justitie van de EU in arrest Tsakouridis het volgende gesteld

"25. Om die reden creëert richtlijn 2004/38, zoals blijkt uit punt 24 van de considerans, een stelsel van bescherming tegen verwijderingsmaatregelen dat is gebaseerd op de mate waarin de betrokkenen in de gastlidstaat geïntegreerd zijn, zodat naarmate de burgers van de Unie en hun familieleden beter in het gastland geïntegreerd zijn hun bescherming tegen verwijdering groter is.

26. Met het oog daarop bepaalt artikel 28, lid 1, van de richtlijn in algemene bewoordingen dat het gastland, alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging neemt."³ (eigen aanduidingen)

Zoals blijkt uit de bewoording van artikel 40ter, §2 in fine van de wet van 15 december 1980, heeft de Belgische wetgever de familieleden van statische Belgen op dezelfde voet willen plaatsen:

"Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld." (eigen aanduiding)

Omdat de wetgever gekozen heeft om het Unierecht ook toe te passen op familieleden van statische Belgen, dient de nationale wettelijke regeling eenzelfde uitleg te krijgen als artikel 28, lid 1 van richtlijn 2004/38/EG. Het arrest Tsakouridis van het Hof van Justitie is voor deze uitleg pertinent. Er anders over oordelen zou afbreuk doen aan het gelijkheidsbeginsel.

Hieruit volgt dat de bescherming van artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 in recht evenredige lijn toeneemt met de integratie van de betrokkene.

Daarnaast wordt de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij begrensd door de motiveringsplicht, die zowel formeel als materieel van aard is. De Raad van State heeft de materiële motiveringsplicht als volgt omschreven:

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke bestuurshandeling rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen. Het komt de Raad van State daarbij in principe niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, in de plaats te stellen van het bestuur. Het behoort daarbij wel tot de bevoegdheid van de Raad van State om, desgevraagd, na te gaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan en of de appreciatie daarvan met de vereiste zorgvuldigheid is gebeurd. Indien wordt geoordeeld dat de beslissing steunt op onbestaande, onvoldoende of onzorgvuldig bewezen feiten, dan is het materiële motiveringsbeginsel geschonden. Te dezen beschikt de verwerende partij over een niet onaanzienlijke beoordelingsvrijheid bij de inhoudelijke beoordeling van de offertes zodat verschillende bestissingen mogelijk kunnen zijn, zij het enkel binnen de grenzen van een zorgvuldige beoordeling. "4 (eigen aanduidingen)

Bij de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid is de verwerende partij verder gebonden door de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Dit redelijkheidsbeginsel heeft Uw Raad op de volgende manier onder woorden gebracht:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. "5

De bestreden beslissing vermeldt de criteria uit artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980, en voldoet zo weliswaar aan de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing schiet echter tekort bij de appreciatie van de feitelijke elementen, zoals aangebracht door verzoeker en een politieonderzoek, wat een schending van de materiële motiveringsplicht inhoudt. De hiernavolgende onderdelen bespreken één voor één deze elementen.

Eerste onderdeel: verblijf in België

Allereerst stelt de bestreden beslissing dat verzoeker "nu dus iets meer dan vier jaar" in België verblijft. De verwerende partij erkent evenzeer dat betrokkene tussen 8 juli 2014 en 5 februari 2018 - oftewel ruim drieënhalf jaar - een rechtmatig verblijf gehad heeft in België, maar voegt hieraan toe dat dit verblijf ten einde gekomen is door een intrekking van verzoekers subsidiaire bescherming door het CGVS.

Artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 vereist echter niet dat het om een ononderbroken verblijf gaat. Verzoeker heeft dus niet "iets meer dan vier jaar" rechtmatig in België verbleven, maar wel bijna het dubbele daarvan: meer dan zeven jaar en acht maanden. Door verzoekers rechtmatig verblijf te reduceren tot de "relatief korte periode" van "iets meer dan vier jaar", maakt de bestreden beslissing geen zorgvuldige appreciatie van de feiten.

Bovendien vereist artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 evenmin een rechtmatig verblijf. Door te stellen dat verzoeker uit een onrechtmatig verblijf geen rechten zou kunnen putten, voegt de bestreden beslissing dus een criterium aan de wet toe. Hoe ruim haar

appreciatiebevoegdheid ook is, de uitvoerende macht kan niet in de plaats van de wetgever treden. Indien verzoekers kortstondige onrechtmatige verblijf bijgevolg ook in rekening gebracht wordt, betekent dit dat verzoeker reeds meer dan acht jaar in België verblijft - waarvan een ruime meerderheid op basis van een verblijfsrecht.

Als klap op de vuurpijl baseert de bestreden beslissing zich op verkeerde feiten. Het is immers onmogelijk dat verzoeker, zoals de bestreden beslissing voorhoudt, tussen 12 november 2014 en 17 oktober 2015 naar Afghanistan gereisd is. Hij is in juni 2015 immers beginnen werken in België, en heeft op 21 September 2015 persoonlijk een verblijfskaart in ontvangst genomen bij zijn gemeente.

Door zich te baseren op "iets meer dan vier jaar, wat nog een relatief korte periode is", baseert de bestreden beslissing zich bijgevolg op een selectieve, onvolledige en incorrecte feitenvinding, die bovendien voorwaarden toevoegt aan de bewoording van artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980. Dit vormt een schending van het voornoemde artikel, alsook van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het houdt eveneens een schending in van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Tweede onderdeel: banden met Afghanistan

Vervolgens gaat de bestreden beslissing op hetzelfde elan verder met de overweging dat verzoeker elementen aangevoerd heeft met betrekking tot zijn banden met Afghanistan. Nochtans is het ook de verwerende partij niet ontgaan dat de taliban sinds augustus 2021 de macht dragen in verzoekers herkomstland. De bestreden beslissing neemt dit element echter zelfs niet in overweging. Dit geeft in de eerste plaats blijk van een onzorgvuldige appreciatie van verzoekers banden met zijn herkomstland.

Bovendien schendt de bestreden beslissing op deze manier artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Verwesterde Afghanen kunnen immers, afhankelijk van individuele elementen, een reëel risico lopen op vervolging wegens een toegedichte politieke overtuiging of religie op basis van onder meer hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen overkomen.⁷ In ieder geval moet iedere individuele situatie met de nodige zorgvuldigheid onderzocht worden.

Verzoeker heeft reeds elementen voorgelegd die wijzen op een verregaande verwestering, in het bijzonder zijn jarenlang verblijf in België, zijn gezinsleven, en zijn beroep. Als bijkomend bewijs van zijn verwestering, legt hij ook zijn ondernemingsplannen voor (stukken 6-8). Zoals hieruit blijkt, wil hij een snooker- en biljartclub met loungebar starten, waar "iedereen welkom is" en waar onder andere alcoholische dranken geserveerd zullen worden. De inclusiviteit en verdraagzaamheid die verzoeker voorstaat, kennen geen plaats onder het regime van de taliban. Integendeel, dit vormt een bijkomende indicatie van het risico op een schending van artikel 3 EVRM.

In de mate dat de verwerende partij geen kennis had van de ondernemingsplannen van verzoeker op het moment van de bestreden beslissing, dient Uw Raad deze stukken in rekening te brengen. Indien een verdedigbare grief steunt op artikel 3 EVRM - zoals in onderhavig geval - vereist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna het EHRM genoemd) immers een volledig, ex nunc onderzoek.

Een dergelijk ex nunc onderzoek leidt niet alleen tot de vaststelling dat het verzoeker aan iedere band met zijn herkomstland ontbreekt, maar dat hij er bovendien blootgesteld zal worden aan een ernstig risico op een mensonwaardige behandeling. Dat de bestreden beslissing de actuele politieke situatie zelfs niet in overweging genomen heeft bij de beoordeling van de verzoekers banden met zijn herkomstland, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en schendt artikelen 42quater, §1, derde lid en 62, §2 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook artikel 3 EVRM.

Derde onderdeel: economische situatie en integratie

Deze blinde vlek van de bestreden beslissing heeft zelfs cynische implicaties wanneer de verwerende partij vervolgens op perfect stereotype wijze de economische situatie van verzoeker in rekening brengt. De bestreden beslissing stelt immers niet alleen dat verzoekers tewerkstelling bij Proximus "geen afdoende bewijs van integratie" zou vormen omdat het hem slechts toestaat een menswaardig bestaan te leiden. De verwerende partij beweert bovendien dat verzoeker zijn opgedane werkervaring kan "aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan."

Op deze manier negeert de bestreden beslissing dat verzoekers tewerkstelling als manager de invulling van een basisbehoefte ruimschoots overstijgt. Het is zijn meertaligheid die verzoeker toegelaten heeft om op te klimmen tot een functie waarbij hij de verantwoordelijkheid draagt over een team van 125 mensen (stuk 5), waaronder zowel Frans- als Nederlandstaligen. Met kennis van de drie landstalen, reikt zijn taalbeheersing dus verder dan die van de modale Belg, wat ten overvloede blijk geeft van verzoekers verregaande integratie. Bovendien werkt hij voor één van de grootste telecomoperatoren van het land, waarvan uitgerekend de verwerende partij de meerderheidsaandeelhouder is.

Met haar stereotype overweging negeert de bestreden beslissing niet alleen dat verzoeker als geschoold informaticus zijn brood verdient in een sector die deel uitmaakt van de lijst met knelpuntberoepen. De bestreden beslissing ziet eveneens over het hoofd dat verzoeker op basis van zijn contract van onbepaalde duur (stuk 4) en het daarbij horende loon (stuk 14), eigenlijk recht heeft op een Europese blauwe kaart, zoals gecreëerd door richtlijn 2009/50/EG van 25 mei 2009. Volgens overweging (7) beoogt deze richtlijn de bevordering van de toegang en mobiliteit van hooggekwalficeerde onderdanen van derde landen "zodat de Gemeenschap wereldwijd aantrekkelijker wordt voor hoogopgeleide werknemers en haar concurrentiekracht en economische groei worden verstevigd."

In arrest nr. 281.931 van 15 december 2022 heeft Uw Raad het volgende overwogen:

De verzoekster kan daarnaast ook worden gevolgd in haar betoog dat er geen rekening wordt gehouden met haar tewerkstelling in een knelpuntberoep, waardoor zij een meerwaarde vormt in de Belgische samenleving. Bij de beoordeling van verzoeksters economische situatie en integratie heeft de verweerder gesteld dat "het hebben van een job en bijhorend inkomen geen afdoende bewijs van integratie (is) in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. " De verweerder heeft daarnaast nog op gemotiveerde wijze aangegeven dat "de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst (opnieuw) kan worden tewerkgesteld" en dat zij "haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken (kan) aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan" doch hieruit blijkt nog niet dat de verweerder rekening hield met het gegeven dat de verzoekster is tewerkgesteld in een zorginstelling. De beoordeling van de verweerder geeft blijk van een te oppervlakkige en onzorgvuldige benadering omtrent verzoeksters economische situatie en haar sociale integratie dientengevolge." (eigen aanduiding)

Eenzelfde redenering dient in onderhavig geval toepassing te vinden: verzoeker biedt onmiskenbaar een meerwaarde voor zowel de Belgische samenleving als de economische competitiviteit en groei van de EU. In plaats van een deugdelijke appreciatie van verzoekers economische situatie, verraadt de stereotype overweging van de bestreden beslissing slechts één logica: het maakt niet uit hoe goed je je integreert, want hoezeer je ook bijdraagt, je zal nooit deel uitmaken van de Belgische samenleving.

Dit is geen zorgvuldige beoordeling van de specifieke economische situatie en de socioculturele integratie van verzoeker, zoals artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 dat vereist. Derhalve is de bestreden beslissing ondeugdelijk gemotiveerd, wat een schending inhoudt van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980, alsook van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Met de overweging dat verzoeker aan de slag moet gaan in een land waar hij een manifest risico op een mensonwaardige behandeling loopt, schendt de bestreden beslissing opnieuw artikel 3 EVRM.

Vierde onderdeel: een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM

Vervolgens geeft de bestreden beslissing blijk van een tegenstrijdigheid. Enerzijds is het volgens de beslissing -overigens geheel terecht- "aannemelijk dat [verzoeker] in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft." Dit vormt een correcte toepassing van de rechtspraak van het EHRM, dat stelt dat sociale banden met gelijken, met inbegrip van relaties in een professionele context, deel uitmaken van het privéleven dat door artikel 8 EVRM beschermd wordt." Zo heeft het EHRM in het arrest C. t. België aanvaard dat iemand die in België geschoold is en er meerdere jaren gewerkt heeft - zoals verzoeker - een beschermd privéleven geniet in de zin van artikel 8 EVRM.

Ondanks deze correcte aanname, die volledig ondersteund wordt door de verklaringen en aangebrachte stukken van verzoeker, komt de bestreden beslissing tot de radicaal tegenovergestelde conclusie dat verzoekers sociale binding met België "niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan."

Dit is geen zorgvuldige afweging van verzoekers sociale integratie in de zin van artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980. Een tegenstrijdige overweging die artikel 8 EVRM miskent, voldoet evenmin aan de materiële motiveringsplicht, en schendt artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Vijfde onderdeel: een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM

Ten slotte neemt de bestreden beslissing de gezinssituatie van verzoeker in overweging op een manier die evenmin verzoenbaar is met artikel 8 EVRM. Voor het EHRM vormt het bestaan van een familie- en gezinsleven in de eerste plaats een feitenkwestie. Ook buiten een formeel partnerschap kan er dus sprake zijn van een familie- en gezinsleven in de zin van het EHRM. Bij de beoordeling van een familie- en gezinsleven, houdt het EHRM in het bijzonder rekening met een samenwoning.

Dat de wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn verloofde in het verleden beëindigd werd, en hun burgerlijk huwelijk nog niet voltrokken is, ontslaat de verwerende partij niet van de plicht om de actuele, feitelijke gezinssituatie van verzoeker op zorgvuldige wijze in rekening te brengen. Het tijdsverloop in de besluitvorming van de verwerende partij is in dit opzicht opvallend.

Verzoekers wettelijke samenwoning is immers in april 2020 beëindigd. Na twee jaar probleemloos in België te hebben verbleven, heeft verzoeker pas op 7 september 2022 de vraag ontvangen om zijn situatie toe te lichten. Als antwoord hierop heeft hij zijn huwelijksplannen met stavingstukken uit de doeken gedaan. Vervolgens zijn er opnieuw ettelijke maanden gepasseerd. In deze période heeft de politie, zoals de bestreden beslissing expliciet in overweging neemt, tot drie maal toe geprobeerd een woonstcontrole uit te voeren. De verwerende partij kan verzoeker en zijn verloofde echter niet verwijten dat ze beiden hun woning verlaten voor privé- en professionele activiteiten. Dit is dus opnieuw een ondeugdelijk motief.

Vervolgens heeft de politie op 8 februari 2023 verzoeker en mevrouw D. aangetroffen in hun woning. Zoals de bestreden beslissing erkent, bevestigt het politieonderzoek dat verzoeker en zijn verloofde samenwonen. De bevindingen van de politie liggen met andere woorden in dezelfde lijn als de verklaringen die verzoeker afgelegd heeft, en de stukken die hij in het kader hiervan voorgelegd heeft. De verwerende partij lijkt zelf een zeker belang te hechten aan de politiecontrole, omdat ze duidelijk het resultaat ervan afgewacht heeft. De bestreden beslissing is immers gevallen binnen een tijdsbestek van nog geen twee weken na het woonstbezoek door de politie.

Desondanks komt de bestreden beslissing tot een tegenovergestelde conclusie. Terwijl zowel bewijsstukken als een politieonderzoek zijn verklaringen onderbouwen, acht de verwerende partij een gezinsleven tussen verzoeker en zijn verloofde onvoldoende bewezen. Het komt niet aan Uw Raad toe om de ware toedracht van de feiten, zoals reeds vastgesteld door de politie, na te gaan. Wel zal Uw Raad vaststellen dat de bestreden beslissing iedere zorgvuldige appreciatie van verzoekers gezinsleven ontbeert.

Als zodanig schendt de bestreden beslissing artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980, artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Ook vormt de bestreden beslissing een disproportionele inmenging in het familie- en gezinsleven van verzoeker, wat een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

VII. Opmerkingen van de verwerende partij

De verwerende partij stelt dat verzoeker niet op voldoende wijze aangetoond heeft met welke elementen, gekend op het moment van de bestreden beslissing, zij geen rekening gehouden zou hebben.

De verwerende partij vestigt nogmaals de aandacht op de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker door het CGVS op 30 november 2017, alsook de beëindiging van zijn verblijfsrecht op 5 februari 2018.

De verwerende partij stelt ook dat deze beide beslissingen definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. Het gezag van gewijsde maakt het verzoeker onmogelijk om te argumenteren dat de bestreden beslissing zich op verkeerde feiten stoelt.

Ook zou de kritiek die verzoeker geuit zou hebben op de beslissing van het CGVS geen nuttig effect meer hebben, aangezien het niet om de thans bestreden beslissing gaat.

De verwerende partij stelt ook dat de tewerkstelling van verzoeker "slechts beschouwd kan worden als één aspect van sociale of culturele integratie." Verzoeker zou niet aangetoond hebben dat zijn tewerkstelling voldoende is om een beëindiging van zijn verblijfsrecht te voorkomen. De verwerende partij laakt eveneens het feit dat verzoeker geen bewijs geleverd heeft van een aanvraag van een Europese blauwe kaart.

Wat betreft de banden tussen verzoeker en zijn land van herkomst, en de aangehaalde vrees voor een schending van artikel 3 EVRM, verwijst de verwerende partij hem door naar een nieuw verzoek om internationale bescherming.

Over het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, herhaalt de verwerende partij dat verzoeker - buiten de reservering van de huwelijksceremonie in Santorini - geen elementen bijgebracht heeft die het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven aantonen. De verwerende partij stelt ook dat verzoeker niet aangetoond heeft een nieuwe wettelijke samenwoning te willen registreren, en evenmin het bewijs geleverd heeft van een huwelijksaangifte.

Over de stukken met betrekking tot de ondernemingsplannen van verzoeker, stelt de verwerende partij dat Uw Raad zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestuurshandeling. Ter ondersteuning hiervan, refereert de verwerende partij aan arrest nr. 222.999 van de Raad van State.

De verwerende partij stelt ook dat verzoeker er niet in geslaagd is een wanverhouding aan te tonen tussen de overwegingen van de bestreden beslissing en het dispositief van de bestreden beslissing, waardoor er geen sprake kan zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij concludeert dat het enige middel ongegrond is.

VIII. Replik van verzoeker

De theoretische uiteenzetting van de verwerende partij over het gezag van gewijsde, laat verzoekers observaties onverlet. Hij heeft van 8 juli 2014 tot 5 februari 2018 een rechtmatig verblijf gehad, wat de totale duur van zijn rechtmatig verblijf in België op bijna acht jaar brengt. Niettemin neemt de bestreden beslissing, zonder verduidelijking, slechts een periode "van iets meer dan vier jaar" in overweging. Verzoeker verduidelijkt dan ook ten overvloede dat hij geenszins kritiek geuit heeft op de beslissing van het CGVS, maar wel op de selectieve overwegingen van de bestreden beslissing.

Over de tewerkstelling van verzoeker, hervormt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen een overweging van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing staat immers het volgende:

"Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden."

De nota met opmerkingen erkent daarentegen dat een tewerkstelling, weliswaar "slechts", doch degelijk "één aspect van sociale of culturele integratie" vormt. Deze overweging beklemtoont het stereotype karakter van de bestreden beslissing, die er niet in slaagt om de tewerkstelling van verzoeker op individuele wijze in rekening te brengen als een indicatie van zijn sociale en culturele integratie, wat neerkomt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De verwerende partij gaat aan deze kritiek voorbij door te stellen dat verzoeker niet aangetoond heeft dat een tewerkstelling op zich voldoende is om geen einde te brengen aan zijn verblijfsrecht. Een dergelijk argument zou Uw Raad echter uitnodigen tot een appreciatie van de feiten, wat onmogelijk is in het annulatiecontentieux. De verzoeker heeft alleen betoogd dat de bestreden beslissing zijn specifieke economische situatie, en de verregaande sociale en culturele integratie die hieruit blijkt, niet op een deugdelijke wijze in rekening gebracht heeft.

De verwerende partij mist hetzelfde punt met betrekking tot de Europese blauwe kaart. Verzoeker heeft dit aangehaald ter illustratie van zijn economische positie, die niet op deugdelijke, individuele wijze door de verwerende partij in rekening gebracht is.

De doorverwijzing naar de asielprocedure duidt eveneens op een gebrekkige controle van de criteria uit artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980. De verwerende partij dient de banden met het land van oorsprong in rekening te brengen op het moment van de beëindiging van het verblijfsrecht. Een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer, wijst erop dat verzoeker geen banden meer heeft met Afghanistan. De verwerende partij kan een ondeugdelijke motivering niet herstellen door de verplichting uit artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 af te schuiven op de asielprocedure.

Waar verzoeker geen verdere elementen bijgebracht zou hebben die wijzen op een effectief beleefd gezinsleven, wijst hij nogmaals op het resultaat van de woonstcontrole. Zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft, bevestigt dit de samenwoning tussen verzoeker en zijn verloofde. Vermits de nota met opmerkingen hier met geen woord over rept, refereert verzoeker ten overvloede aan het belang dat het EHRM hecht aan een samenwoning bij de vaststelling van een gezinsleven.

Voor zover Uw Raad slechts een ex tunc beoordeling zou mogen maken, wijst verzoeker op het absolute karakter van artikel 3 EVRM, en de gevolgtrekking die het EHRM hieruit afgeleid heeft. Verzoeker heeft een verdedigbare grief ontwikkeld op basis van artikel 3 EVRM, wat een volledig, ex nunc onderzoek noodzakelijk maakt.¹⁵ Er anders over oordelen, zou neerkomen op een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 EVRM.

Voorts stelt verzoeker vast dat de nota met opmerkingen het argument op basis van artikel 8 EVRM, zoals ontwikkeld in het vierde onderdeel van het enige middel uit het initiële verzoekschrift, niet betwist.

De bestreden beslissing schendt de wetsbepalingen zoals gepreciseerd in het enige middel van het verzoekschrift.”

De verzoeker beroept zich onder meer op de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke bestuurshandeling rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen.

Met de thans bestreden akte wordt verzoekers recht op verblijf beëindigd. Deze beëindigingsbeslissing werd getroffen met toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat de verklaring van wettelijke samenwoning die de verzoeker had afgesloten met de Belgische E. D. werd beëindigd.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...).

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet legt de verweerder op om rekening te houden met de volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, de verweerder op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. De verweerder beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt.

In de bestreden akte wordt inzake artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet als volgt gemotiveerd:

"Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 19.08.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 07.09.2022. Betrokkene heeft de volgende stukken voorgelegd:

- Verklaring betrokkene
- Offerte voor boeking huwelijksplechtigheid in Santorini
- Bewijzen tewerkstelling PROXIMUS

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 19.09.2022 geen stukken meer overgemaakt.

(...)

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 30.01.2019 (datum aanvraag gezinshereniging) onafgebroken legaal in België, nu dus iets meer dan vier jaar, wat nog een relatief korte periode is. Voor zover hij zou stellen reeds daarvoor in België te hebben verbleven, dient inderdaad te worden vastgesteld dat betrokkene tussen 08.07.2014 en 30.11.2017 verblijfsrecht onder de subsidiaire bescherming genoot, echter werd deze status door het CGVS op 30.11.2017 opgeheven omdat uit onderzoek was gebleken dat betrokkene tussen 12.11.2014 en 17.10.2015 naar Afghanistan was teruggereisd. Op 05.02.2018 werd dan middels een bijlage 13octies het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd en werd hem het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze beslissing werd bij arrest 211 820 van 30.10.2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Betrokkene heeft echter nagelaten deze beslissing uit te voeren en bestendigde zijn illegaal verblijf op het grondgebied van het Rijk. Uit dit illegaal verblijf kan hij echter geen rechten putten.

Betrokkene voert geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij nog banden heeft met zijn herkomstland waardoor kan aangenomen worden dat deze evenmin een beletsel kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans als manager tewerkgesteld voor PROXIMUS, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Gelet betrokkene inmiddels een aantal jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Wat zijn gezinssituatie betreft, dient nogmaals te worden herhaald dat de verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw D. in onderlinge overeenstemming werd beëindigd. Betrokkene verklaart daarover dat omdat zijn vriendin het moeilijk had om een baan te vinden in Vlaams-Brabant, zij besloot om enkele maanden in West-Vlaanderen te gaan werken. Voor haar werk was vereist dat ze haar adres in de buurt van haar arbeidsplaats diende te hebben. Tegenover de politie verklaarden betrokkenen echter dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd omdat ze relationele problemen hadden, iets waar betrokkene in zijn verklaring met geen woord over heeft gerept. Bovendien is het merkwaardig dat betrokkenen, nu zij op de hoogte zijn van de mogelijke negatieve gevolgen van het beëindigen van de wettelijke samenwoning, geen stappen hebben ondernomen om die wettelijke samenwoning opnieuw te laten registreren of een aangifte te doen van hun beweerde aanstaande huwelijk. Er wordt slechts een reservatie voor een huwelijksplechtigheid in Santorini voorgelegd, waarvoor op 25.07.2022 een voorschot zou zijn betaald, maar zulks volstaat, bij gebrek aan andere stukken die op het bestaan van de relatie zouden wijzen, niet om aan te tonen dat er tussen betrokkene en de referentiepersoon nog een relatie zou zijn. Er wordt niets voorgelegd over de beweerde relatieproblemen en de daarop volgende verzoening. Noch ligt er enig stuk voor waaruit moet blijken dat betrokkene er weer een leven als koppel op nahouden sedert mevrouw terug naar Grimbergen keerde. Uit opzoeken in de gegevensbanken van de sociale zekerheid blijkt dat mevrouw D. tussen 18.06.2020 en 12.08.2021 voor een uitzendkantoor in Roeselare als studente tewerkgesteld was. Aannemende dat mevrouw tot dan in West-Vlaanderen verbleef, dan moeten betrokkene voor de periode na 12.08.2021 meer en meer overtuigende stukken kunnen overmaken van hun vermeende relatie dan een enkele reservatie voor een huwelijksplechtigheid. Het feit dat zij nog steeds op hetzelfde adres gedomicilieerd staan doet aan die vaststelling geen afbreuk, nu duidelijk uit het dossier blijkt dat mevrouw D. een tijdje in het West-Vlaamse vertoefde, zonder daarbij haar adres te wijzigen. Ook uit het meest recent politieverslag blijken onvoldoende elementen die zouden wijzen op een relatie. Betrokkenen konden pas na vier keer worden aangetroffen (op 08.02.2023), de eerste drie keren werden geen van beiden aangetroffen op hun verblijfsadres (op 29.12.2022, 31.01.2023 en 07.02.2023). Er zouden volgens de politie persoonlijke voorwerpen van beide betrokkenen aanwezig zijn, maar daaruit volgt nog niet automatisch dat zij ook een relatie hebben, doch slechts dat zij dezelfde woning delen.

Betrokkenen maken onvoldoende aannemelijk dat er nog sprake is van een relatie tussen hen. Verder is er geen sprake van kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.."

De verzoeker betoogt onder meer dat de motieven omtrent zijn tewerkstelling en integratie in België stereotiep en ondeugdelijk zijn. Waar in de bestreden akte wordt gesteld dat verzoekers tewerkstelling bij Proximus geen afdoende bewijs vormt van zijn integratie omdat het hem slechts toelaat een menswaardig bestaan te leiden, stelt de verzoeker dat hiermee wordt genegeerd dat de tewerkstelling als manager bij Proximus de invulling van een basisbehoefte ruimschoots overstijgt. De verzoeker benadrukt dat zijn meertaligheid hem toegelaten heeft om op te klimmen tot een functie waarbij hij de verantwoordelijkheid draagt over een team van 125 mensen (inventaris verzoekschrift, stuk 5), waaronder zowel Frans- als Nederlandstaligen. De verzoeker geeft tevens aan dat zijn kennis van de drie landstalen verder reikt dan die van de modale Belg, wat blijkt geeft van zijn verregaande integratie,

dat hij bovendien werkt voor één van de grootste telecomoperatoren van het land en dat hij als geschoold informaticus tewerkgesteld is in een sector die deel uitmaakt van de lijst met knelpuntberoepen. De verzoeker besluit dat zijn economische situatie niet op een deugdelijke wijze werd beoordeeld. Met betrekking tot het verweer in de nota met opmerkingen stelt de verzoeker vast dat de verweerder de motieven omtrent de tewerkstelling hervormt, en dat door te erkennen dat een tewerkstelling *"slechts beschouwd kan worden als één aspect van sociale of culturele integratie"* het stereotiepe karakter van de in de bestreden akte opgenomen motieven net wordt bevestigd aangezien deze motieven er blijk van geven dat de verweerder er niet in slaagt om de tewerkstelling op individuele wijze in rekening te brengen als een indicatie van verzoekers sociale en culturele integratie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker, in toepassing van artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet, werd uitgenodigd om de verweerder in kennis te stellen van eventuele *"humanitaire elementen (...) overeenkomstig artikel 42quater §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier"*. Hierbij werd toegelicht dat het concreet de elementen betreft inzake de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische toestand, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoeker bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De verzoeker heeft hierop een aantal stukken overgemaakt, waaronder zijn contract van onbepaalde duur waaruit blijkt dat hij met ingang van 1 mei 2022 tewerkgesteld is in de functie van manager bij de divisie *Digital Channels* bij Proximus, met een bruto maandsalaris van 5.500 euro, alsook zijn loonbrieven van de maanden juni, juli en augustus 2022 waaruit een maandelijks nettoloon van meer dan 3.000 euro blijkt (overdrachten in plus en min van de voorafgaande maand niet meegerekend). De verzoeker voegde tevens een brief toe waarin hij verklaart dat hij reeds 7 jaar onafgebroken in België werkt.

In de bestreden akte wordt omtrent verzoekers tewerkstelling en de daaruit volgende integratie het volgende gesteld:

"Betrokkene is thans als manager tewerkgesteld voor PROXIMUS, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan."

Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, blijkt hieruit niet dat de verweerder in rekening heeft genomen dat de verzoeker tewerkgesteld is als manager bij Proximus. Gelet op het voorgelegde bediendencontract van onbepaalde duur waaruit blijkt dat de verzoeker de functie van manager bekleedt met een bijbehorend bruto maandsalaris van 5.500 euro (exclusief bijkomende voordelen) en gelet op de voorgelegde loonbrieven waaruit een nettoloon van meer dan 3.000 euro blijkt, blijkt inderdaad dat de verzoeker maandelijks een veel hoger inkomen heeft dan dat nodig is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij de beoordeling van verzoekers economische situatie en integratie heeft de verweerder gesteld dat *"het hebben van een job en bijhorend inkomen geen afdoende bewijs van integratie (is) in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden."* De verweerder heeft daarnaast nog aangegeven dat *"de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld"* en dat hij *"zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken (kan) aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan"*. Uit deze motieven blijkt echter evenmin dat de verweerder rekening hield met de specificiteit van verzoekers tewerkstelling als manager bij Proximus. De beoordeling van de verweerder geeft blijk van een te oppervlakkige en incorrecte benadering omtrent verzoekers economische situatie en zijn sociale integratie dientengevolge. De verweerder heeft de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijk wijze veralgemeend tot het hebben van *"een job"* en de mogelijkheid om in het land van herkomst tewerkgesteld te kunnen worden en aldaar de in België opgedane werkervaring aan te wenden. De specificiteit van verzoekers tewerkstelling gaat hierdoor helemaal verloren en een deugdelijke, individuele beoordeling van verzoekers specifieke situatie ontbreekt.

De Raad merkt in dit verband nog op dat artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de economische toestand van de betrokkene en met diens sociale en culturele integratie in het Rijk. Dit impliceert een zorgvuldige en redelijke beoordeling van de specifieke economische situatie van de betrokken vreemdeling. In het voorliggende geval moet worden vastgesteld dat de verweerder de voorliggende elementen te oppervlakkig en op onredelijke wijze heeft beoordeeld. Het is buiten elke verhouding om te stellen dat het hebben van een job als manager met een bijbehorend bruto maandsalaris van 5.500 euro (exclusief voordelen) een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

De verzoeker kan, ten overvloede, ook worden gevolgd waar hij stelt dat de motieven geheel stereotiep zijn. Niet enkel in de beslissing die ten grondslag ligt aan 's Raads arrest nr. 281.931 van 15 december 2022 en waaruit de verzoeker citeert, werden precies dezelfde motieven opgenomen voor een vrouw die tewerkgesteld was in een zorginstelling, maar (onder meer) ook in de beslissingen die het voorwerp uitmaken van de volgende arresten worden exact dezelfde motieven opgenomen, met name dat *“het hebben van een job en bijhorend inkomen geen afdoende bewijs (is) van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden”* en dat *“bij gebrek aan contra-indicaties daarenboven (dient) geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.”*:

- RvV 27 maart 2023, nr. 286 644: de verzoekende partij is arbeider;
- RvV 20 april 2023, nr. 287 825: de verzoekende partij is inpakster;
- RvV 30 maart 2023, nr. 286 853: de verzoekende partij doet interim arbeid;
- RvV 21 maart 2023, nr. 286 505: de verzoekende partij doet uitzendarbeid in de carrefour;
- RvV 16 februari 2023, nr. 284 956: de verzoekende partij is huishoudhulp;
- RvV 13 januari 2023, nr. 283 171: de verzoekende partij is uitzendarbeider;
- RvV 10 januari 2023, nr. 282 950: de verzoekende partij is tewerkgesteld via dienstencheques.

Daar waar in de beslissingen die het voorwerp uitmaken van de hierboven vermelde arresten eenzelfde motivering werd gegeven omtrent de economische situatie van vreemdelingen met een geheel ander economisch profiel als dat van de verzoeker, dient inderdaad te worden vastgesteld dat het om een louter stereotiepe motivering gaat. Een dergelijke motivering geeft geen blijk van een deugdelijke beoordeling van de specifieke economische situatie en socio-culturele integratie van de verzoeker.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd vastgesteld. Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, kan in de bestreden akte niet worden gelezen dat de tewerkstelling kan worden beschouwd als één aspect van sociale of culturele integratie. Het verweer mist op dit punt feitelijke grondslag. Daarnaast dwaalt de verweerder eveneens waar hij laat uitschijnen dat het aan de verzoeker zou toekomen om aan te tonen dat zijn tewerkstelling op zich voldoende zou zijn om geen einde te stellen aan het verblijfsrecht. Het is, zoals blijkt uit het bepaalde in artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, aan de verweerder om de economische situatie van de verzoeker op zorgvuldige en redelijke wijze in rekening te nemen. De enkele vaststelling dat de verweerder op dit punt in gebreke bleef, volstaat dan ook om de genomen beslissing te vernietigen. Het is niet aan de Raad, die te dezen annulatierechter is, om in de plaats van de verweerder te oordelen of deze het verblijfsrecht nog steeds zou hebben beëindigd indien de specifieke economische situatie (en de socio-culturele integratie dientengevolge) van de verzoeker deugdelijk zou zijn onderzocht.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden. Een verder onderzoek van de overige middelenonderdelen dringt zich niet op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend drieëntwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE